

לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת בְּנֵעֵן: ^ז וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב
 אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ וַיִּלְךָ פָּדְנָה אָרָם: ^ח וַיֵּרָא עֵשָׂו כִּי רָעוֹת
 בְּנוֹת בְּנֵעֵן בְּעֵינָיו יִצְחָק אָבִיו: ^ט וַיִּלְךָ עֵשָׂו אֶל-יִשְׁמָעֵאל
 וַיִּקַּח אֶת-מַחֲלַת ^ו בַּת-יִשְׁמָעֵאל בִּן-אֲבֵרָהָם אַחֹת
 נְבִיּוֹת עַל-נָשָׁיו לֹו לְאִשָּׁה: ^{ס ס ס}

ק"ו פסוקים. על"ו סימן.
 * ק ועירא

רמב"ן

מבנות כנען ושילך אל לבן אחי אמו, והוא שמע לעשות רצון אביו שלא לקחת אשה מבנות כנען, אך לא עשה כראוי שיקח מבנות לבן אף על פי שהוא אחי אמו. ועוד הזכיר שלקח אותה על נשיו, ולא גרש את הרעות, כי הלך על תאות נפשו יותר מרצון אביו:

(ה) אחי רבקה אם יעקב ועשו. בעבור שאמר שצוה יצחק את יעקב לקחת לו אשה מבנות לבן אחי אמו, הזכיר הכתוב שהיה גם כן אחי אמו של עשו, וראוי היה שיצוה גם כן לעשו, אבל מדעתו שברכת אברהם תהיה ליעקב ולזרעו, עשה כן: והזכיר כי עשו שמע שצוה אותו שלא יקח אשה

ספורנו

מקום לא שת לבו לכל זה, זולתי כי בראותו: ^ח כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו. וחשב שזה היה מפני שהן מנגדות לרצונו, כאמרו ותהיינה מורת רוח (לעיל כו לה), הלך אל ישמעאל. וכזה הודיע שהיה יצחק יכול למחות בעשו כשנשא הכנעניות אם היה נותן לב, כמו שהעירתהו עתה רבקה על יעקב:

שֵׁם-הָעִיר בְּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה: ^ס ^ז וַיְהִי עֵשָׂו
 בֶּן-אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת-יְהוּדִית בַּת-בְּאֵרִי
 הַחֲתִי וְאֶת-בְּשֵׁמֶת בַּת-אֵילָן הַחֲתִי: ^ז וַתְּהִיֵּן מֵרַת רוּחַ
 לְיִצְחָק וּלְרַבֵּקָה: ^ס [כז] ^א וַיְהִי כִּי-זָקַן יִצְחָק

בְּאֵר שָׁבַע (ב"א בְּאֵר שָׁבַע) עַד יוֹמָא הַרְיִן: ^ז וַיְהִי עֵשָׂו בֶּן אַרְבָּעִין שָׁנָיִן וַיִּסְבֵּב אֶתְתָּא יִתְ יְהוּדִית בַּת בְּאֵרִי חַתָּאָה וַיִּתְ בְּשֵׁמֶת בַּת אֵילָן חַתָּאָה: ^ז וַתְּהִי מֵרַת רוּחַ לְיִצְחָק וּלְרַבֵּקָה: ^א וַיְהִי כִּי זָקַן יִצְחָק

שפתי חכמים

ל דאם הוא לשון מרירות אין נופל בו תי"ו הדביקות כיון ששרשו מר, אבל לשון ממרים שרשו מרה ובאה תי"ו הדביקות תחת ה"א למ"ד הפעל. ופירושה, כל אחת ואחת היתה ממרת הרצון, אבל לשון מרירות אין נופל על הרצון וק"ל: ^ז ונראה לי דרש"י דייק מדכתיב יצחק קודם רבקה לומר דליצחק היה הצער יותר גדול לפי שלא היה רגיל כל ימיו בעבודה זרה, אבל רבקה היתה רגילה באביה ובאחיה שהיו עובדי עבודה זרה: ^ז וכמשמעו שעשן קשה לעינים, אבל רבקה היתה רגילה בו כדפרישית (בסמוך אות ט): ^ז ונראה לי דצריך רש"י לשלשה טעמים אלו, דבתחילה

רש"י

(לה) מרת רוח. לשון המרמא רוח, כמו ממרים הייתם ^ז (דברים ט כד), כל מעשיהן היו להכעיס ולעצבון: ^ז ליצחק ולרבקה. שהיו עובדות ^ז עבודה זרה (ב"ר סה ד): ^ז (א) ותבהין. צעשן נשל אלו, (שהיו מעשנות ומקטרות לעבודה זרה) (מנחום ט). דבר אחר, כשנעקד על גבי המזבח והיה אביו רוצה לשחטו, צאומה שעה